IDOL

VIP SOROZAT 1.

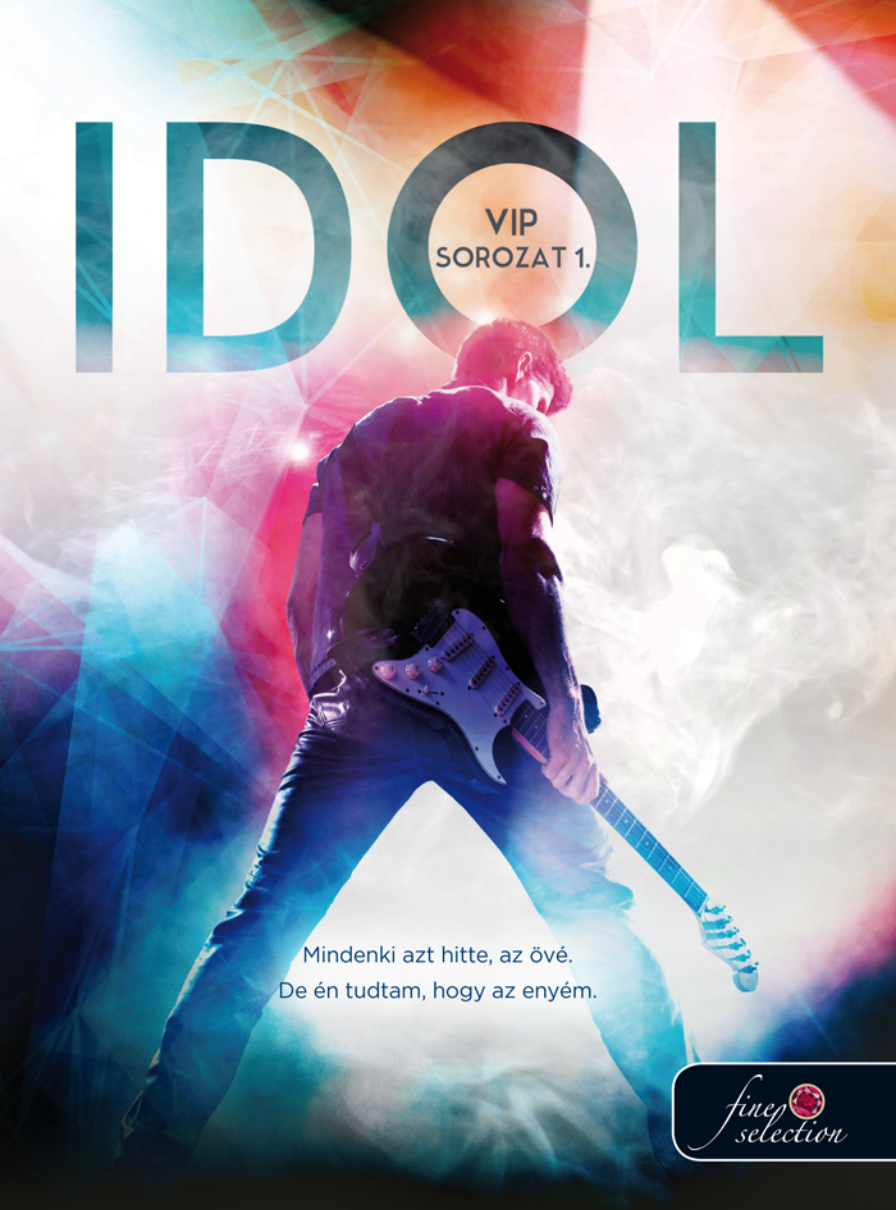

Mindenki azt hitte, az övé.
De én tudtam, hogy az enyém.

fine selection

KRISTEN CALLIHAN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KRISTEN CALLIHAN

IDOL

VIP SOROZAT 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Libby

Killian részegen hevert az udvaromon, mint valami elveszett herceg. Az arca, akár egy istené, és pont olyan arrogánsan is viselkedett. Nem volt hajlandó elmenni. Szexi, elbűvölő és egy icipicit mocskos a fantáziája – szép lassan ledönti a falaimat, és egyre többre vágyom.

Az enyém lehetne, ha lenne hozzá bátorságom. A probléma az, hogy az egész világ őt akarja. Hogy tartsak meg egy bálványként imádott rocksztárt, amikor mindenki azon mesterkedik, hogy elvegye tőlem?

Killian

A világ egyik legnagyobb rockbandájának énekeseként az életem valóra vált álom volt. Egyetlen végzetes döntés elég volt hozzá, hogy darabjaira hulljon. Most minden romokban hever.

Aztán megismertem Libertyt. Zsémbes, magának való lány – tulajdonképpen egész aranyos. Á, minek áltatom magam? Amikor hozzáérek, eszméletlenül dögössé válik, és sokkal jobban vágyom rá, mint bármelyik, a nevemet sikító rajongómra valaha is.

A világ hangosan követeli, hogy álljak vissza a színpadra, de nem vagyok hajlandó elhagyni őt. Ki kell találnom, hogyan csalogassam ki a csigaházából, hogy velem maradjon. Mert mióta megismertem Libbyt, minden megváltozott. *Minden.*

Szerzői előszó

Ahhoz, hogy az ember lássa, hová tart, néha vetnie kell egy pillantást arra, ahol eddig járt. Killiannek és a bandájának megvannak a maguk példaképei, akik hatással voltak a zenei stílusukra. Épp ezért a regényben említett zeneszámok az elmúlt évtizedet megelőző időszakból származnak. Lesznek, akik új dalokat fognak felfedezni, és lesznek olyanok is, akik – hozzám hasonlóan – nosztalgiázni fognak.

Még annyi, hogy Libby lakóhelye, Collar Island a valóságban nem létezik. Főleg azért, mert így bűntudat nélkül formálhattam a szigetet és az ott élőket olyanná, amilyenné akartam. De ha kíváncsi vagy rá, hogy nézhet ki, akkor nézd meg az észak-karolinai Bald Head Islandet, arra hasonlít a leginkább.

Köszönöm, és kellemes olvasást kívánok!

Szeretettel:
Kristen

Cobainnek, Bowie-nak és Prince-nek
– olyan rocksztároknak, akik nagy hatással voltak
életem zenei aláfestésére.
Túl korán távoztak ebből a világból.

Prológus

A zene a barátoddá válik, ha nincs egy sem, a szeretőddé, ha éppen arra vágysz. A haragoddá, a bánatoddá, az örömöddé, a fájdalmaddá. A hangoddá, ha nem találod a szavakat. Csodálatos dolog részesévé válni mindennek, szerepet játszani valaki más életének zenei aláfestésében.

– *Killian James, a* Kill John *énekese és gitárosa*

A múlt…

Killian

A Vadállat szeszélyes szörnyeteg. Egyik pillanatban imád, a következőben utál, és csak abban a másodpercben jössz rá, épp melyik arcát mutatja, amikor már rád ugrott. Ha épp gyűlöl, akkor nem tehetsz mást, mint összeszorítod a fogadat, és reménykedsz, hogy nem fog apró darabokra cincálni, és végül megszökhetsz. De ha éppen szeret?

A fenébe is, az az egyik legjobb érzés az egész világon. Az ember bármit megadna, hogy úgy érezhesse magát a Vadállattal. Azért él, hogy együtt legyenek. Ez lesz az élete. A célja. Az egész világa. És mert ennyire függ tőle, egy kicsit meg is gyűlöli.

Szeretet. Gyűlölet. Nincs pihenő. Nincs köztes állapot. Csak fent és lent.

Most odakint van, rám vár. Lassan, egyre erősebben morog. Érzem a csontjaimban, az alig észrevehető elektromosságban, ami felvillan a levegőben, és abban, ahogy a lábam alatt mozog a föld.

A szívverésem felgyorsul, működésbe lép az adrenalin.

– Készen állsz, hogy az ördöggel cimborálj? – kérdezi Whip csak úgy, senkihez sem címezve. Meghúzza a vizesüveget, szabad keze dühödt ritmust jár a térdén.

Ördög, Vadállat, Úrnő – mind másképp hívjuk. De nem számít. A markában vagyunk, és egy időre mi is birtokba vesszük őt.

A kiabálás egyre hangosabbá válik, és ritmikus dübörgés követi. A nevem. Engem hív.

Killian. Killian.

Lihegve felemelkedem. Libabőrös leszek, a golyóim megfeszülnek.

Válaszolok a hívására, és amint kilépek a fénybe, elönt a hang és a nyers energia hulláma.

Forró, vakító.

A Vadállat üvölt. Értem.

És most én uralom. Felemelem a karomat, a mikrofonhoz sétálok.

– Helló, New York!

Válaszképp olyan hangosan kiabál a tömeg, hogy hátrabillenek a sarkamon.

Gitárt adnak a kezembe, a sima nyak megnyugtatóan ismerős, és felpezsdíti a véremet. Átvetem a vállamon a szíjat. Whip dobjai megszólalnak, lüktető ritmust tolnak alám, testem mozogni kezd az ütemre. Jax és Rye is csatlakozik, riffjeik bonyolult dallamot szőnek. Harmónia. Maga a hallható költészet. Dackiáltás.

Megpendítem a húrokat, egyre hangosabb vagyok. Zene folyik az ereimben. Lávaként hagyja el a testemet, lángra lobbantja a levegőt, és megindítja a lelkes kiáltások áradatát.

Hatalom. Mekkora hatalom! A Vadállat reagál, a szerelme olyan erőteljes, hogy kőkeménnyé válik a farkam, és a tarkómon feláll a szőr. A teljes lényemet beleadom az éneklésbe, a zenélésbe.

Egyetlen szempillantás alatt istenné válok. Mindenhatóvá. Végtelenné.

Semmi, az égvilágon *semmi* sem ad ekkora élvezetet. Nincs ehhez fogható. Ez maga az élet.

De pont ez a baj az élettel: egyetlen másodperc alatt megváltozhat.

Csupán ennyi kell, egy másodperc.

Hogy az

egész…

Véget érjen.

A jövő…

Libby

– Rengeteg szó esett már a Killian Jamesszel való kapcsolatodról. De ti ketten nem igazán nyilatkoztatok a témában. – A riporter megajándékoz egy halvány, de biztató mosollyal, kék haja az egyik szemébe lóg. – A tegnap esti műsor után van kedved valamivel többet megosztani velünk?

Összegömbölyödve ülök a bőrből és krómozott fémből készült hotelbéli fotelben, a hátam mögött New York City égboltja, és majdnem elmosolyodom a kérdésen, amit most hallok nagyjából ezredszerre.

De a rutin átveszi az irányítást. Egy mosollyal vagy azt sugallnám, hogy igaza van, vagy azt, hogy bicskanyitogatóan szűkszavú vagyok.

Semennyit sem akarok megosztani velük, és mondhatnak bármit a kritikusok, Killiannel sosem voltunk szűkszavúak. Egyszerűen csak nem akartuk közszemlére tenni a kapcsolatunkat. Az a Killian, akit megismertem, az enyém volt, nem az övék.

– Nem sok olyasmivel tudok szolgálni, amiről ne tudna a világ.

Ez persze nem teljesen igaz. De azért megteszi.

A riporter most már kissé fenyegetően mosolyog, akár egy cápa, ha vért szagolt.

– Ugyan már, biztos vagyok benne, hogy ez nem igaz. Végül is azt még nem tudjuk, te hogyan élted meg ezt az egészet.

Legszívesebben piszkálni kezdeném a fehér kasmírtunikám ujját. Istenem, ez a pulóver – ahogy a rajtam lévő fehérnemű is – többe kerül, mint amennyit egész évben költöttem azelőtt, hogy *ő* megjelent az életemben.

Elfordítom a fejemet, és megpillantom az ezüstszínű jegesvödörbe állított vizesüvegeket: egy sötétzöld, egy aranyszínű és egy kristályokkal díszített. Korábban egy alkalmazott büszkén mesélte, hogy a zöldet Japánból hozatták, és több mint négyszáz dollárba kerül. Egy üveg víz.

Hirtelen nevethetnékem támad. Hogy micsoda őrületté vált az életem. Eddig csapvizet ittam, most kézműves vizet. Hogy az ilyen penthouse lakosztályok most már a mindennapjaim részét képezik.

Aztán legszívesebben elsírnám magam. Mert nélküle semmi ilyesmi nem lenne az életemben. De ennek az egésznek egyetlen elcseszett részlete sem jelent semmit, ha nincs mellettem, hogy megoszthassam vele.

Úgy érzem, mindjárt magába zár az üresség. Olyan egyedül érzem magam, hogy legszívesebben megragadnám ennek a nőnek a kezét, csak hogy érezzem egy másik ember közelségét.

Beszélnem kell. Hallatni akarom a hangomat. Csak egyszer. És akkor talán, de csak talán, nem fogom többé úgy érezni, hogy darabjaimra hullok.

Mély lélegzetet veszek, és visszafordulok a riporterhez:

– Mit akarsz tudni?

1. fejezet

A jelen…

Liberty

Egy csavargó van a pázsitomon. Talán valami szebb kifejezést kellene használnom, valami politikailag korrektebbet. Hajléktalan? Nincstelen? Á, nem, maradok a csavargónál. Mert valójában kétlem, hogy hajléktalan vagy nincstelen lenne. Úgy tűnik, ez az ő választása, hogy ide került.

A kerítésembe csapódott hatalmas, feketén és krómosan csillogó Harley alapján azt gyanítom, van mit a tejbe aprítania. A nyavalyás totál szétszedte a kertemet. De nem a motort hibáztatom.

A csavargóra meredek. Nem mintha tudna róla.

Karját széttárva hever a hátán, és egyértelműen ki van ütve. Akár azt is hihetném, hogy halott, de ütemesen emelkedik és süllyed a mellkasa, pont úgy, mintha mély álomba zuhant volna. Aggódhatnék az egészségi állapota miatt, de láttam már ilyet. Nem is egyszer.

Jesszusom, mennyire bűzlik! Egyértelmű, hogy mitől van ez a szag. Teljesen leizzadt. Fekete pólóján hányás nyoma.

Undorodva elhúzom a számat, és gyorsan nyelek párat, hogy leküzdjem a hányingert. Hosszú, barna, gubancos haj takarja az arcát,

de úgy tippelem, hogy fiatal lehet. Magas, de vékony, a karján feszes a bőr. Amitől csak még elszomorítóbb az egész. Itt van élete teljében, és szétitta az agyát. Elbűvölő látvány.

Óvatosan elmegyek mellette, motyogva szidom az ittas vezetőket, aztán slaggal a kezemben visszamasírozok, és gondosan célba veszem. Víz tör elő a csőből, és sziszegő, csobogó hangot hallatva eltalálja a célpontot.

A csavargó megrándul és felemelkedik, köpköd és kapálózik, keresi a kínjai forrását. Nem hagyom magam. Körülöttem ugyan nem lesz ilyen bűz!

– Tűnés a kertemből!

Mindenhol tiszta mocsok, úgyhogy lejjebb célzok, és a nadrágját, az ágyékát is összevizezem.

– A kurva életbe már! – Mély hangja van, kifejezetten rekedtes. – Leállnál végre, baszki?

– Hát… nem. Bűzlesz, mint egy darab szar. És nagyon remélem, hogy nem csináltál magad alá, mert annál már tényleg nincs lejjebb.

Feljebb irányítom a vízsugarat izmos testén, egészen a fejéig. Hosszú, sötét színű haj lebben ide-oda, miközben ismét fuldoklik a víztől.

Aztán felüvölt. Visszhangzik a fülemben, igazán meg kellene ijednem tőle. De képtelen lábra állni, olyan gyenge. Egyik izmos karját azért felemeli, és kisimítja a vizes tincseket az arcából.

Megpillantom a zavarodott, dühtől parázsló, sötét tekintetet. Ideje befejezni ezt az egészet. Elzárom a locsolófejet, és leeresztem a fegyveremet.

– Megismételném: tűnés a kertemből!

Ugrál az állkapcsánál az izom.

– Megőrültél, bassza meg?

– Nem én dőltem ki összehányva magamat egy idegen telkén.

Az én kertrombolóm úgy néz körbe, mintha csak most döbbenne rá, hogy ő bizony a földön hever. A ruhája egyetlen pillantást sem érdemel. Tekintve, hogy teljesen átázott, valószínűleg tisztában van az állapotával.

– Adok egy tanácsot – hajítom el a locsolótömlőt. – Próbálj meg kicsit kevésbé klisés lenni!

Ez szemmel láthatóan megakasztja, pislogva felnéz rám, a víz patakokban folyik le az arcán, egyenesen a sűrű szakállába.

– Annyira azért nem ismersz, hogy beskatulyázz.

Felhorkanok.

– Szó szerint lecsúszott alkoholista vagy, összetörted a motorodat, amiről egyébként kétlem, hogy a hétvégén kívül is használod. Túl hosszú a hajad, lassan már azt is elfelejted, melyik végét kell a borotvának használni, nyilván csak azért, mert lazának akarsz látszani. – Tekintetem a karjára vándorol. Erős, csak úgy dagadnak rajta az izmok. – Az egyetlen, amit nem látok, az a tetoválás, de talán van egy „anya" felirat a seggeden, csak úgy, díszítésképp.

Felháborodott hangot hallat. Majdnem nevetés, de túlságosan dühös ahhoz, hogy valóban az legyen.

– Mégis *ki* vagy te?

Lenyűgöző, hogy a megvetés hány árnyalatát képes belesűríteni ebbe az egyetlen kérdésbe. Főleg ahhoz képest, amilyen állapotban rátaláltam. Nem az alázat az első, ami feltűnik rajta az embernek. Hanem a szaga, sajnos.

– Az az ember, akinek szétcseszted a kertjét. Hozzád vágnám a számlát, de nem akarok ennél közelebb kerülni a bűzhöz. – Nedves tenyeremet beletörlöm a farmerembe, és még egyszer rámeredek. – Most pedig szedd össze magad, és tűnés, mielőtt hívom a rendőrséget!

Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy mostanra eléggé felment a vérnyomásom. Visszamasírozok a házba a hosszú kocsifeljárón, pedig eredetileg úgy terveztem, hogy csendesen, méltósággal vonulok el. Mindenesetre jólesik, a mozdulataim hevessége felszabadít. Annyira csendesen éltem az elmúlt pár hónapban. Annyira visszafogottan.

Talán mégis lenne mit megköszönnöm Mr. Arrogáns Részegnek.

De annyira nem vagyok hálás, hogy azt mondjam, velem jöhet. Márpedig ezt teszi, követ. A szemem sarkából látom, ahogy feltápászkodik. Megremeg a lába, aztán ismét uralma alá vonja a testét, lehámozza magáról a ruhát és a földhöz vágja.

Sztriptíz is van ma este. Csodás.

Felgyorsítok, és szitkozódom, hogy ilyen hosszú út vezet a házig, legalább hatvan méter az utcától a lábtörlőig.

Ismét mozgást érzékelek, egy cipőt hajított felém. Kissé aggodalmasan hátrasandítok. Már a nadrágjától is megszabadult. A száznyolcvanvalahány centiméter magas, izmos, dühös és meztelen férfi megindul utánam. Pont ott vannak rajta tetoválások, ahol sejtettem. Vagyis, inkább egyetlen hatalmas, egymást keresztező vonalak alkotta tetoválás díszíti a bal felkarját és a mellkasát.

Arra koncentrálok, hogy eltereljem a figyelmemet a lába között lógó hosszú farkáról, ami ingaként leng jobbra-balra minden egyes felém tett lépésnél.

Hátrapillantok a vállam felett.

– Még egy lépés, és esküszöm lelőlek!

– Nem hiszem, hogy van fegyvered, Elly May – vág vissza a *The Beverly Hillibillies* című sorozat csinos vadócára utalva. – Még hogy én vagyok klisés. Egy kertésznadrág kell rád, meg egy szalmaszál a szádba, és kész is vagy!

Képtelen vagyok türtőztetni magamat, megpördülök:

– Szóval egy falusi liba vagyok?

Ő is megtorpan. Csípőre teszi a kezét, és szemmel láthatóan a legkevésbé sem zavarja, hogy meztelen. Az én kertrombolóm csak áll ott, és úgy mered rám, mintha ő lenne a világ ura.

– Szerinted nem, Borsószem királykisasszony?

Elönt a forróság. Odamegyek hozzá, de persze azért nem olyan nagyon közel, még mindig félek a bűztől. Ilyen távolságból, el kell ismernem, nem is néz ki olyan rosszul. A koszt, a véreres, éjsötét szempárt és a puffadt, másnapos arcbőrt leszámítva durva, de vonzó arcvonásokkal áldotta meg az ég, valamint olyan hosszú szempillákkal, amit még egy lány is megirigyelhetne. És ettől csak még dühösebb leszek.

– Na ide figyelj, haver, ha meztelenül rohangálsz egy nő után, az kimeríti a szexuális erőszakkal való fenyegetés tényállását!

Fúj egyet.

– Ez rengeteget elmond a szexuális életedről, Elly May. De ne aggódj! Még ha véletlenül eszembe is jutna megfektetni téged, épp a whisky uralja a farkamat, úgyhogy egyelőre biztos nem fog felállni.

– Nem ez az első eset, hogy csődöt mond, mi? – húzom fel az orromat, és még csak véletlenül sem nézek le. – És még van képed az *én* szexuális problémáimról beszélni.

Felcsillan a szeme, és esküdni mernék, hogy legszívesebben elnevetné magát. De inkább műmosolyt varázsol az arcára, az ajka boszszúsan görbül felfelé.

– Ha kapok egy kávét, egy óra múlva töviről hegyire átbeszélhetjük az egészet.

– Jó, hogy reggelit nem kérsz!

Pimaszul mosolyog, teljesen felvillanyozódik.

– Hát, most, hogy mondod…

– Tudod, mi cseszi fel az agyamat a legjobban? – csattanok fel.

Összehúzza vastag, sötét szemöldökét, mintha fogalma sem lenne, miről beszélek.

– Mi?

Úgy mondja, mintha nem értette volna pontosan, mit mondok, nem pedig válaszképp a kérdésemre. De azért elmondom, amit akarok.

– Megsérülhetett volna miattad valaki. Nekem is bajom eshetett volna, vagy valaki másnak, aki szerencsétlen módon pont keresztezi az utadat, miközben te részegen száguldozol. – A gyász a szívembe mélyeszti a karmait. – Életeket tehettél volna tönkre, hogy aztán mások takarítsák össze a romokat utánad.

Elsápad, nevetségesen hosszú szempillái végigsöprik az arcát, miközben pislog.

– Meg akarod ölni magad? – vetem oda. – Akkor csináld máshogy…

Elhallgatok, ugyanis morgás tör fel belőle, és esküszöm mindenre, ami szent, hogy vicsorog rám. Határozottan lép egyet felém, mintha nekem akarna jönni, de megfékezi magát.

– Hogy mered… Kurvára fogalmad sincs róla, hogy…

Elszürkült arccal bámul le rám onnan a magasból.

Egymásra meredünk, miközben ő meginog, falfehérre sápad és remeg, közel áll a dühkitöréshez, szinte villogni látszik a szeme.

A fájdalommal teli düh az, ami csapdába csal, nem foglalkozom a figyelmeztető jelekkel.

– Nem tudod… – nyel egyet görcsösen.

Csak ekkor döbbenek rá, hogy bajban vagyok. Hátraugrok, de túl késő. A csavargóm kétrét görnyed és rókázni kezd. Egyenesen a pázsitomra.

Egy kínzó pillanatra földbe gyökerezik a lábam a sokktól. Aztán ismét megcsap a bűz. Kényszerítem magamat, hogy felnézzek, hogy a szemébe nézzek.

Ezernyi különböző szitok kavarog a fejemben, de végül csak egyetlen szónak sikerül átjutnia összeszorított fogaimon:

– Gyűlöllek!

Killian

Általában, ha egy nő rideg, gyilkos pillantással közli az emberrel, hogy gyűlöli, akkor utána megtesz minden tőle telhetőt, hogy a továbbiakban ne kelljen érintkeznie vele.

De Elly Mayjel, a pokol slagosával ez nem így van.

Oké, az igaz, hogy most hánytam telibe, úgyhogy nem csodálom, hogy gyűlöl. Egyáltalán nem csodálom.

Évek óta senkitől sem kértem bocsánatot. Egy aprócska hang azt suttogja, hogy most meg kellene tennem. De a whisky még most is ide-oda lötyög a fejemben, és elnyomja ezt a hangot. Csessze meg, jelenleg minden lötyög és mozgásban van – a föld, az agyam, a vérem. Cseng a fülem.

Össze fogok esni. Érzem. Enyhén meglepődöm, amikor gyötrelmem oka közelebb lép, nem pedig el tőlem, és átölel. Megtart.

Sok sikert hozzá, drágám!

Hallom ahogy szitkozódik, érzem, amikor megroggyan a térde a súlyom alatt. Együtt esünk a földre. Azt hiszem, nevetek. Nem vagyok benne biztos. Kezd minden elhomályosulni. Pont, ahogyan szeretném.

Az egész világ ködben úszik. Víz robban az arcomba. Már megint. A kurva életbe, rohadtul idegesítő!

Köpködve próbálom megtörölni az arcomat, de nem úgy működik a karom, ahogyan kellene. Mintha mindenem gumiból és ólomból lenne.

– Ne hadonássz már, te majom! – csattan fel egy lány.

Elly May. Nem érdekel, hogy bársonyosan cseng a hangja, akkor is maga az ördög. Vizes ördög. Lehet, hogy nem is tűz ég a pokolban, hanem újra és újra vízbe fullad az ember.

– Nem fogsz megfulladni – fordítja felém a csövet újra.

Kiköpök egy adag vizet, aminek hányás- és whiskyíze van. Az égvilágon semmit sem látok, csak az özönvizet.

– Miért vagy ennyire oda a vízért? – nyögöm, mielőtt jön az újabb hullám.

– Varázsereje van: lemossa a koszt – húzza el a szavakat, miközben végigdörgöli a mellkasomat, de egyáltalán nem gyengéden, hanem kifejezetten erőteljesen, mintha megpróbálná lenyúzni a bőrömet. Szappan habzik. Grapefruit- és vaníliaillata van. Lányos szappan.

– Igen, szappan. A víz és a szappan tisztító hatású – folytatja, mintha valami kisbaba lennék. – Tudom, tiszta őrület.

Szarkazmus. Mestere vagyok én is. Már amikor épp nem vagyok olyan részeg, hogy a szememet sem vagyok képes kinyitni.

Végigsimít a fejemen. A hajamban matat az ujjával.

– Jesszusom, mikor mostad meg utoljára ezt a loboncot?

– Mikor megszülettem. Na, szállj le rólam! Engedj el!

– Hányás van a hajadban. Kiszedem.

Hagyom, hogy lemosdasson, hol jobban, hol kevésbé hallom, ahogy nyavalyog.

Egyszer sem ér hozzám gyengéden. Mindegy. Azzal úgysem tudnék mit kezdeni.

Megtörölget és magával rángat. Még mindig forog velem a világ. A dolgok dőlnek, billegnek, forognak. Nem számít, mit teszek, hogy elmeneküljek, akkor is hallom az élet ritmusát.

– Csak azt hallom, ahogy locsogsz – jelenti ki, az arca elmosódott fényként jelenik meg felettem.

Valami puhára fekszem. Hűvös lepedő. Nehéz paplan.

Oldalra fordít, és párnákat nyom a hátam alá.

– Ha megint hányni fogsz, magadra maradtál, haver.

Ahogy máskor is, drágám!

2. fejezet

Killian

A fejem alatti párna… iszonyat kényelmes. És ezt komolyan mondom. Mint egy pihe-puha felhő vagy ilyesmi. Ami fura. Miért izgulok rá ennyire egy párnára?

Ez a különös gondolat felébreszt annyira, hogy kinyissam a szememet. A napfény éget, összerezzenek, és egy pillanatig hunyorogva figyelem a környezetemet. A szoba fehér. Fehérre festett, faberakásos falak, fehér ágynemű, fehér függöny lebben a nyitott ajtón át beszökő enyhe szellőben.

Arcomat a hűvös, felhőszerű párnához nyomom, és mély levegőt veszek. Majd széthasad a fejem a fájdalomtól. A szám pedig gyakorlatilag ég.

Az éjjeliszekrényen egy nagy pohár piros innivaló csücsül. Tele van friss jéggel, teljesen be van párásodva, mintha valaki épp most hozta volna be. Mellette négy, átlátszó kék pirula és egy cetli hever:

Annak, aki olyan hülye, hogy azt már büntetni kéne.

Bár felfordul a gyomrom a mozgástól, felhorkanok. Hirtelen eszembe jut a vendéglátóm felvágott nyelve és durva érintése. Nem foglalkozom vele – főleg azért, mert a legkevésbé sem akarok

emlékezni rá, milyen részegre ittam magam –, inkább felemelem a poharat.

A folyadék illata egy kicsit hasonlít a Bloody Maryre, de valami pikánsat és citrusosat is érzek. Nem akarom megkóstolni, de egyre jobban hasogat a fejem, és kegyetlenül szomjas vagyok.

Nehezen csúszik, öklendezem közben, majdnem megakadnak a gyógyszerek a torkomon. A lötty szénsavas, amin meglepődöm. Gondolom, Bloody Mary gyömbérrel és citrommal, de a fenébe, akár arzén is lehet benne. Mire végre magamba döntöm, már kezd ízleni, és nem kizárt, hogy életben maradok.

Fekszem a fehér felhőágyon, élvezem az enyhén sós levegő illatát, és a szélcsengőt hallgatom. Egészen addig, amíg el nem tereli a figyelmemet az edénycsörgés és a szekrényajtó csapódása.

Elly May.

Ha tényleg Elly Maynek hívják, belehalok a röhögésbe. De az Elly Mayről leginkább egy szexi, szénabálán ücsörgő csaj jut eszembe. Az a fajta, aki teljesen kiszipolyoz, aztán újra felkínálkozik. Az én Elly Mayem a legkevésbé sem tűnik ilyennek.

A tegnapi nap elég zavaros, de rá azért viszonylag jól emlékszem: összeráncolt homlok, mocskos száj.

Az utóbbit azonnal meg is erősíti egy fojtottan behallatszó „bassza meg", majd ismét becsapódik egy ajtó.

Nyögve felülök, és párszor mély levegőt veszek, miközben forog velem a szoba. Anyaszült meztelen vagyok, és ezt képtelen vagyok megállni mosolygás nélkül. A legérdekesebb zuhany, amiben az utóbbi időben részem volt, és még csak fel sem izgultam.

Egy örökkévalóságba telik felállni, és még tovább tart eljutni a ruháimhoz. Gondosan összehajtogatva várnak egy széken, Tide

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

mosópor illatát érzem rajtuk. A nagymamám használt Tide-ot. Magamra húzom őket, és elindulok az ajtó felé.

A jelek szerint egy régi farmház hátsó szobájában aludtam. Gőzöm sincs, hogy néz ki kívülről, de belülről szerény vidéki háznak tűnik a deszkapadlóval és a jobb napokat is látott bútorokkal.

Felfigyelek egy régi akusztikus Martin gitárra, amit az egész falat beterítő, régi lemezekkel teli könyvespolcok egyikének támasztottak. Pár ezer lemez biztos, hogy van itt. Néhány DJ-t leszámítva még senkivel sem találkoztam, akinek bakelitlemezei vannak. Áporodott szagot kölcsönöznek a helyiségnek.

Szóval egy gitározó zenebolonddal van dolgom. Könyörgöm, istenem, csak ne valami Annie Bates-féle őrült legyen! De aztán eszembe jut, milyen tekintettel meredt rám tegnap este. Kétlem, hogy ő lenne a legnagyobb rajongóm.

Követem a hangokat, és ott találom őt a konyhában, egy hatalmas, négyzet alakú helyiségben, aminek a közepén régimódi asztal áll, aminél tizenketten is elférnek.

Elly May tudomást sem vesz rólam, miközben lassan, fájdalommal küszködve leülök az asztalhoz. Bassza meg, a rohadt életbe! Soha többet nem iszom. Ennyit.

Némán figyelem, ahogyan keverget valamit a tűzhelyen lévő edényben, de olyan hevesen, mintha meg akarná mutatni az ételnek, hogy ki az úr a háznál. Hát, az tuti, hogy nem egy szexi farmerlánnyal van dolgom. Ez a lány nem picsanadrágot visel. Kerek fenekét viharvert farmer takarja, aminek lyukas a térde, és súlyos, fekete csizmában csörtet fel-alá, ami inkább illene a motoromhoz – ahhoz a motorhoz, ami valószínűleg még mindig a kerítés romjai közt pihen. Nem emlékszem az ütközésre, és egyetlen karcolás sincs